

waatma; ja nenda temma sai ka tutwaks tem-
ma tütreaga, ja et ta leidis wagga ning tõteggewa
tedda ollemast, siis wõttis tedda ennesele. Oh
sedda edmo, mis olli wanna emmal sest! Müüd
teadis omma wanna hea sees, ühhe jammala:
karklikko wäimehhe hõleks ennast ollewad, ja
tännas omma Jummalat. Küllab nabred
mõtlesid, et pea piddid sama kerjajaks, sest neil
ep olnud warrandust. Agga Jummal isse
olli Langenborni aitawaks inglisk soatnud
nende waeste jure; Ta isse kandis müüd ka
murret temma eest.

Agga wanna emma surri ärra, ja tedda
mattes wois õppetaja tõega kül ütelda: „Di-
get forristakse ärra, ja ta lähhab rahhoga.“
Ja need nored rahwas piddasid mitto aastat
waikseste ja Jummalast õnisteud, omma el-
somata ülles. Agga ei saand uemmadki jada
ilma ristita. Keik nende lapsed surrid ärra;
leigewannemad laks tütrart jäid neile agga
jälle. Mehhe parrem pölv sai haigeks ja ei
saand waene aasta ümberringi wõdist wälja,

agga saandki parremaks, müid kül piddi agga
pu jalga alla wõtma ja karko naal káima. Ei
wõind temma plekimisse läbbi müüd mitte en-
nam ennast toita, ja se olli waene luggu kül;
agga siiski ei heitnud temma meelt ärra, sest,
õige ristiinnemenne, ei lõppe temma usku-
mast ning lootmast, ehk kül silmaga ep olle
ennam nähha middagi, ja tahhab hea melega
ka leigealwema tõ heaks wõtta, mis armas
Jummal agga tahhab peale pañna, pallo-
lesse párrast. Nenda ka Langenborn; ja ar-
mas Jummal isse kandis murret temma eest.
Üks kaupmees andis ühhe tõ temma kätte, mis
joudis teha, ehk kül olli ühhe jallaga, ja nae-
ne ja türed kedrasid, ja toitsid nenda omma
pead.

Agga et need sammad waesed rahwas leige
omma murrelikko ello ja waefusse sees, omma
armastust weel ühhe teise haigele said ülles-
näidata ja talle kaitsejaks piddid sama ja war-
jaks sellele, kedda olli mahhaidetud; se on suur
as si ja Jummal armu selge tunnistusse märk.